

Gaucelm Faidit

LÁTOM MÁR ÚJRA ZÖLD A KERT

látom már újra zöld a kert
és hallom kismadár dalát
a márki vár most s menni kell
bár bennem zaklató a vágy
egy fénylő szempár szítja fel
mit szívem nem felejtve lát
úrnőmnek adtam ezt a szívet
halálom éltet s holtan élek

a szépség akit szeretek
elűzött tengeráron át
hol ő él onnét kivetett
s hajszoljon engem bár tovább
nem töri meg szerelmemet
őt kergetem csak senki mást
úrnőmnek adtam ezt a szívet
halálom éltet s holtan élek

ha mozdulok őt keresem
ki csak pusztít és keserít
seb lett szerelme szívemen
felé hajt hozzá kényszerít

GAUCELM FAIDIT – Uzerche szülötte, limousini trubadúr, körülbelül 1185 és 1220 között alkotott, mintegy hetven verse maradt fenn, javarészt szerelmes énekek. Hányatott életű, bohém énekmondó és világvándor is – Oroszlánszívű Richárd, majd a lombardiai Montferrati Bonifác márki pártfogoltja volt. A negyedik kereszteshadjárat idején a Szentföldre is elzarándokolt, Magyarországon is megfordult, még III. Béla király udvarában, feltehetőleg Marguerite de France (Capet Margit, a francia királylány) esküvői kíséretében. Igen szép számban megőrződött énekei ellenére – kalandos életéről csak keveset tudunk még. *(KAF megj.)*

de el nem hagy a félelem
hogy meglát majd s utálkozik
úrnőmnek adtam ezt a szívet
halálom éltet s holtan élek

tévedésem elismerem
nem rám másra áhítozik
s tudom nem szán meg kedve sem
rossz napra jobbat nem derít
rangját láttatja ő velem
ki ő s nekem mi dolgom itt
úrnőmnek adtam ezt a szívet
halálom éltet s holtan élek

szépséges hölgy az istenért
vess rám szelíd tekintetet
hívedre megbékélve nézz
mint kit igaz jószág vezet
hogyan nyerné Isten kegyét
ki mással nem kíméletes
úrnőmnek adtam ezt a szívet
halálom éltet s holtan élek

tudom megöl halálra sért
nyomorba juttat engemet
s tudom nem érhet kedvezés
ameddig gőgöt nem felejt
s tündöklő hírét jó nevét
miről nem mond le semmiképp
úrnőmnek adtam ezt a szívet
halálom éltet s holtan élek

ÖRVÉNYLŐ TENGEREK

örvénylő tengerek
csalóka fároszok
mogorva révhelyek
hál'isten párolog
emlékük s dal ered
sok bajra szót kerítve
mi kínozott akkor untalan
de Isten adta víg utam
Limoges felé honnét ugyan
fájt egykor menni messze
sorsom ki jóra vitte
Irántad él hálám Uram

Istennek köszönet
kegyelmet Ő adott
hogy újra ott legyek
hol kis kertecske jobb
mint másutt nagy terek
pompája büszke dísze
mert úrnőnk nem méltánytalan
se tett se szó nem oktalan
s hites igaz szerelme van
ajándék szebb se kéne
s mint édes szíve kedve
nincs föld hol lenne más olyan

dal kell énekelek
örömöm fenn lobog
csábítva hölgyeket
így lesztek boldogok
források friss vizek
pezsdítik szívem egyre
mező kert mind kedvemre van
s ha tengerár zúg bárhogy
vagy bóra misztrál szél rohan

hajóm meg nem remegne
még gálya sem ijesztne
s akár naszád állná utam

aki üdvöt keres
nem bántják a bajok
lelke javára tesz
a jó kell nem a rossz
de kit gazság vezet
s rabolni száll a vízre
az dúlt lesz ott majd nyugtalan
bőszül hamar s minduntalan
hiszi hogy száll holott zuhan
minden reménye veszve
s mi volt mind odavetve
szív és lélek ezüst arany

RAJNAVÖLGYI GÉZA fordításai